

Μόλις έκλεινε η φυλακή κι ετοιμαζόμασταν να φάμε, γκράγκα γκρούγκα οι σιδεριές, πλακώνανε τα καρακόλια. Ξέραμε ότι έρχονται να πάρουν για εκτέλεση. Άνοιγαν, που λες, το κελί απ' το οποίο ήθελαν να πάρουν κάποιον, μας είχαν παστωμένους πέντ' έξι σε κάθε κελί, που ήταν φτιαγμένο για έναν άνθρωπο, άσ' τα, άνοιγαν που λες το κελί, στέκονταν στην πόρτα, και μας κοιτάζανε. Όλοι τώρα ήμαστε μελλοθάνατοι, ε; και ξέραμε ότι κάποιον από μας θα πάρουν. Κοιτάζανε που λες μια το χαρτί και μια εμάς... Αυτή η ιστορία μπορεί να κράταγε από πέντε

λεπτά ως και ένα τέταρτο. Ύστερα, αφού έκριναν πως σιτέψαμε, λέγανε, ας πούμε, Γιώργο, έλα -μας ήξεραν, βλέπεις, και με τα μικρά μας ονόματα, οι χαμούρες. Τέλος, σηκωνόταν να πούμε ο Γιώργος, άφηνε το γράμμα του -όλοι μας είχαμε ένα γράμμα έτοιμο για τους δικούς μας- αγκαλιαζόμασταν, φιλιόμασταν, και την ώρα που έβγαине από την πόρτα λέγανε, για στάσου μια στιγμή, α, λάθος, δεν είσαι συ, είναι ο Παύλος... Χαμούρες, σου λέω, εντελώς άνανδροι. Άλλες φορές πάλι, γράφανε σ' ένα χαρτάκι τα ονόματα αυτών που θα 'παιρναν το βράδυ για εκτέλεση, το έδεναν σ' ένα σπαγκάκι και το 'σερναν μέσα στο προαύλιο. Όλοι ήμασταν θανατηφόροι. Ε, άντε να μη συρθείς από πίσω να δεις αν είναι τ' όνομά σου γραμμένο στο χαρτάκι... Εμείς φεύγαμε από το προαύλιο και κλεινόμασταν στα κελιά μας. Κι όμως, αυτοί οι άνθρωποι είχαν παιδιά, είχαν φίλους, αγαπούσαν ίσως κάποιους ανθρώπους... Τι να πεις...

ΧΡΟΝΗΣ ΜΙΣΣΙΟΣ " ...ΚΑΛΑ, ΕΣΥ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕΣ ΝΩΡΙΣ"

Έχεις σκεφτεί ποτέ πώς είναι για ένα θύμα βιασμού να πρέπει να αποδείξει τι του συνέβη μπροστά σε έναν κριτή που είναι φορέας μιας ηθικής που καθιστά το θύμα ένοχο; Θυμάστε την Κατερίνα Γκουλιώνη; Την δολοφόνησαν βασανίζοντάς την οι δεσμοφύλακές της αφού είχε καταγγείλει τους βιασμούς, τους εξευτελισμούς και τα βασανιστήρια στις φυλακές όπου είχε καταλήξει για χρήση ηρωίνης. Τις οροθετικές κοπέλες που τελικά δεν ήταν οροθετικές τις θυμάστε; Διασύρθηκαν για χάρη της κοινωνικής συνοχής και του αισθήματος ασφάλειας.

Ο Ιλία Καρέλι, βαρυποινίτης, σκότωσε τον υπαρχιφύλακα Τσιρώνη. Ύστερα τον βασάνισαν μέχρι θανάτου. «Ένας λιγότερος βασανιστής.», λένε οι φυλακισμένοι της Νιγρίτας στην επιστολή τους, «Αλλά πέρα απ' αυτό ποιος μας πιστεύει; Λέτε να ήταν μόνο αυτός; Πόσες στημένες δολοφονίες έχουν γίνει και δεν γνωρίζει η κοινωνία από τι προήλθαν; Και πάντα το βάρος έπεφτε στη χρήση ναρκωτικών που βάζαν οι ίδιοι οι σωφρονιστικοί, και σε άλλους κρατούμενους.» Έχεις σκεφτεί πώς είναι να καταγγέλεις τον βασανισμό σου στον προϊστάμενο των βασανιστών σου;

Έχετε σκεφτεί πώς είναι να στοιβάζουν βαριά ασθενείς σε ένα δωμάτιο και να τους κλειδώνουν εκεί μέχρι να πεθάνουν; Είναι καιρό που είδαμε τις φωτογραφίες από το κολαστήριο του Κορυδαλλού. Το έδειξαν και στις ειδήσεις μετά τις δηλώσεις του πρωθυπουργού για την έξοδο στις αγορές.

Τη μαζική δολοφονία των παιδιών και των γυναικών από το ελληνικό κράτος στο Φαρμακονήσι τη θυμάστε; Την τρομοκρατία σε όσους επέζησαν; Τα λογύδρια για το πώς οι άνθρωποι πρέπει να αγοράζονται και να πουλιούνται μόνο σύμφωνα με τους νόμους του κράτους; Τις απεργίες πείνας και τους θανάτους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης τα έχετε υπόψη; Είναι εκεί που φυλακίζονται τα σύγχρονα θύματα της αποικιοκρατίας, εάν δεν πεθάνουν στους βομβαρδισμούς, εάν δεν διαμελιστούν στα ναρκοπέδια, αν δεν πνιγούν στο Αιγαίο, εάν δεν είναι τυχεροί να βρουν δουλειά ως δούλοι στη Μανωλάδα ή κάποια άλλη ειδική οικονομική ζώνη ανάπτυξης. Μένουν εκεί 30 άτομα κλειδωμένα σε ένα κοντέινερ, χωρίς νερό, για να αναλογιστούν τα εγκλήματά τους.

Κλειδωμένα μένουν και τα κορίτσια στις αποθήκες του στελέχους της ΧΑ Γ. Βάθη, 50 μέτρα από το Αστυνομικό Τμήμα. Είναι γυναίκες που δεν έχουν χαρτιά, ή που τους τα έχουν πάρει, και που κρατούνται

φυλακισμένες. Στην αρχή τις βιάζουν τα ίδια τα μέλη του κυκλώματος για να πειθαρχήσουν και στη συνέχεια οι έλληνες και ξένοι καταναλωτές. Σ' αυτά η ΧΑ του Αγίου Παντελεήμονα δεν κάνει διακρίσεις.

Τα ραμμένα στόματα, τις πληγές από τους βασανισμούς «που τα επέφερε το θύμα μόνο του», τους αποστεωμένους χρήστες «που δεν ξέρουμε πώς βρήκαν ηρωίνη μέσα στη φυλακή» τα έχετε υπόψη; Συμβαίνουν αυτή τη στιγμή σε όλες τις φυλακές της Ελλάδας.

Δεν μιλάμε για δικαιώματα και για κράτος δικαίου γιατί η διεκδίκηση «δικαιωμάτων» είναι η νομική γλώσσα του αστικού κράτους, ο αδιατάραχτος μηχανισμός επιβολής και ανακατανομής ανισοτήτων. Το ζήτημα σε όλες αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι να καταγγείλεις το Κράτος ότι παραβαίνει τους ίδιους του τους κανόνες. Οι νόμοι δεν έχουν σκοπό την εξάλειψη ενός φαινομένου, αλλά τη ρύθμισή του προς όφελος αυτών που φτιάχνουν τους νόμους και από την άλλη είναι πάντα χρήσιμοι για να διατηρείται η ψευδαίσθηση ότι το Κράτος είναι ουδέτερος μηχανισμός. Από τη μία, η καταπολέμηση της «χαμηλής» διαφθοράς είναι ζωτικής σημασίας για το σύστημα καθώς του προσφέρει ένα έρεισμα για να αυτονομιμοποιεί την ύπαρξή του. Αρχικά, αποκαλύπτονται οι τάσεις ανομίας κατά μήκος όλης της κοινωνικής διαστρωμάτωσης: από τον Τσοχατζόπουλο, ας πούμε, ως τον άνεργο ή τον μετανάστη. Στη συνέχεια, η κοινωνία μπαίνει ολοκληρωτικά κάτω από πανοπτικό έλεγχο με τον φόβο της τιμωρίας. Βέβαια, η ρύθμιση το θέλει έτσι που για κάθε φυλακισμένο κάποιος άλλος παίρνει τη θέση του στις παράνομες δραστηριότητες.

Ο νόμος δεν έχει σκοπό να πατάξει την αδικία και την ανηθικότητα. Άλλωστε αυτές είναι προϊόντα της κάθε εποχής και της αντίστοιχης κυριαρχίας, όπως και οι νόμοι. Ο νόμος είναι το άλλοθι της κυριαρχίας για να μετακυλήσει την ιδιότητα του βάρβαρου στα θύματά της. Αυτό το άλλοθι δεν έχει ως στόχο να εξαφανίσει τους ανθρώπους αυτούς αλλά να τους ενσωματώσει στον καταμερισμό εργασίας με εξευτελιστικούς όρους, φέρνοντας στη νέα εποχή μια διάκριση που συνοδεύει ανέκαθεν τον κεντρικό καταμερισμό εργασίας. Άλλωστε, ο εγκλεισμός συμβιώνει με την οικονομική δραστηριότητα. Δεν είναι απλώς η απλήρωτη εργασία του φυλακισμένου, νόμιμη ή παράνομη, είναι και οι τομείς της οικονομίας που ανθούν από την κατάσταση αυτή καθεαυτή, νόμιμοι ή παράνομοι επίσης. Οι εκβιασμοί, οι εξαγορές, τα «χατίρια», η προστασία, το εμπόριο ναρκωτικών είναι ίσως μία λάιτ εκδοχή.

Την εποχή των καταναγκαστικών έργων, που κατέστησαν δυνατή την εκβιομηχάνιση και την τεχνική πρόοδο, όσο υπήρχαν θέσεις για εργατικά χέρια υπήρχαν και εγκληματίες που έπρεπε να τιμωρηθούν. Σήμερα, ο μαζικός εγκλεισμός θυμίζει για ακόμη μια φορά την κοινωνία στην οποία όλοι βρισκόμαστε υπό επιτήρηση. Ακόμα πιο κάτω από τον φτωχοποιημένο πληθυσμό βρίσκεται ένα ακόμα πιο εξαθλιωμένο κομμάτι, πίσω από κάγκελα ψυχιατρείων, στρατοπέδων και φυλακών. Κάποιοι από εμάς δε θα μπουν πίσω από κάγκελα, αν και τα όρια θολώνουν καιρό με τον καιρό, είμαστε όμως όλοι αντικείμενα του ελέγχου μιας εξουσίας που ορίζει την ηθική και τη δικαιοσύνη που ορίζει τη συμπεριφορά χωρίς να χρειαστεί να σε φυλακίσει. Άλλωστε, η δικαστική αρχή και η κάστα της, τόσο δυσπρόσιτη στους από κάτω όσο προσιτή στην εξουσία, επικυρώνει πια την καταστολή κάθε αντίστασης, αναιρώντας όρια μεταξύ πολιτικών και ποινικών, κάνοντας μας όλους εν δυνάμει κοινωνικούς εγκλείστους.

Όλοι γνωρίζουν καλά ότι ο ρόλος της φυλακής δεν είναι σωφρονιστικός. Όλη η συζήτηση γίνεται πάντα για το δίκαιο ή μη της τιμωρίας. Αρχικά, η ανάγκη για τιμωρία παρουσιάζεται ως γενικευμένο και αυτονόητο ηθικό κέλευσμα, συνήθως μέσω αισχρής επίκλησης στον φόβο που η ίδια η αποξενωτική συνθήκη ζωής γεννά. Ένας ολόκληρος μηχανισμός πασχίζει να διαφημίσει την υψηλή εγκληματικότητα και την αναγκαιότητα σκληρής τιμωρίας, όταν η συντριπτική πλειοψηφία των φυλακισμένων πρόκειται για χρήστες ναρκωτικών και μετανάστες. Αυτοί οι φτωχοδιάβολοι «γεννήθηκαν παραβατικοί», ενώ μετά από την εξαθλίωση, τον εγκλεισμό τους και τους εξευτελισμούς οι ειδικοί τους εξετάζουν για «αντικοινωνική συμπεριφορά».

Η εξαθλίωση και η εγκατάλειψη ανθρώπων προετοιμάζει την είσοδό τους στη φυλακή, ενώ η εξαθλίωση

και η εγκατάλειψη ακολουθεί την είσοδό τους. Οι κλοπές, η διακίνηση ή η κατοχή ναρκωτικών και ο, τι αυτά συνεπάγονται είναι ευθέως αντίστοιχες της κοινωνικής τους θέσης και της νομικής τους ανυπαρξίας. Από την άλλη, εάν βρίσκεσαι από την άλλη πλευρά, των σημαντικών και επιφανών ανθρώπων, των ανθρώπων που είναι χρήσιμοι για το κάθε καθεστώς, το να σκοτώνεις και να βιάζεις, να κλέβεις και να εξευτελίζεις δεν είναι έγκλημα, αλλά χρήσιμη προς το κοινωνικό σύνολο εργασία. Και σαν κερασάκι στην τούρτα, αυτοί που αποκτηνώνουν τους ανθρώπους κρατώντας τους φυλακισμένους, βασανίζοντάς τους και εξευτελίζοντάς τους καθημερινά ρωτούν αν θα ήθελες να τους αντιμετωπίσεις ελεύθερους στην κοινωνία.

Μπροστά στις διαμαρτυρίες έξω και μέσα από τις φυλακές, δεν υπάρχει ναι μεν αλλά, ή είσαι με τη μία πλευρά ή με την άλλη. Το κίνημα των φυλακισμένων έχει τους δικούς του ανώνυμους νεκρούς, έχει μια παράδοση αξιοπρέπειας και αγώνα. Οι «εγκληματίες» αυτοί δεν θα κριθούν από την ηθική της κυριαρχίας που βασανίζει, που πλουτίζει από την εξαθλίωση, που κλέβει, που δολοφονεί και φυλακίζει. Άλλωστε, η έξω των φυλακών κοινωνία δεν έχει επιδείξει πολύ μεγαλύτερη ηθική ακεραιότητα. Για όλα τα παραπάνω οι φυλακές είναι πεδίο αγώνα. Όλοι οι άνθρωποι μέσα και έξω από τις φυλακές κρίνονται και μέσα στον αγώνα αυτό.

Άννα Β.

Υ.Γ. Τα τελευταία δέκα χρόνια οι έγκλειστοι σε φυλακές της Ελλάδας αυξήθηκαν κατά περίπου 50%. Οι άδειες μειώθηκαν στο μισό τον προηγούμενο χρόνο. Στα σκαριά βρίσκεται η υλοποίηση των σχεδίων περί φυλακών υψίστης ασφαλείας (τύπου-Γ) που προορίζονται για πολιτικούς κρατούμενους και για όσους θεωρούνται κίνδυνος για την κοινωνία.

Πηγή:2467kollontai